

У недјељу 1. априла, на гробљу у Пошћењу - Шавник, одржан је четрдесетодневни помен ратном ветерану Далибору Јауковићу који је погинуо испред амбасаде САД у Подгорици 21. фебруара ове године.

У присуству Далиборове мајке Наталије и брата Дејана, рођака, сабораца, другова и бројних грађана, помен је служио парох шавнички Драженко Ристић који је казао да је Далибор положио свој живот и своју младост, а Бог сами зна његову тајну и све тајне свијета.

Вијенац на Далиборов споменик положили су представници Удружења бораца ратова од 1990. године Црне Горе Блажо Ђурковић и Љубан Пјешчић, а присутнима се обратио директор те борачке организације Радан Николић који је казао да Далибор није био ни терориста, ни самоубица, већ погинули борац.

Николић је подсетио да је Далибор Јауковић рођен 1976. године у Краљеву, у часној црногорској породици Млађена и Наталије Јауковић, која је синове одгојила у духу традиционалних вриједности.

„По повратку породице у Црну Гору, Далибор је основну и средњу школу завршио у Подгорици, а потом, од 15. марта 1998. до 5. марта 1999. године одслужио редовни војни рок у Београду у ракетним јединицама противваздушне одбране. По звршетку војног рока, због пријетњи које су стизале из НАТО-а, задржан је на војној вјежби до 24. марта када је почела агресија НАТО на СРЈ.

Свих 78 дана злочиначке агресије 19 најмоћнијих држава чланица НАТО на СРЈ, Далибор је био тамо гдје је било најопасније, у саставу ракетне јединице противваздушне одбране, на задатку осматрања непријатељских авиона и навођења ракета Војске Југославије.

Због огромног преимућства непријатеља у савременом наоружању, у амбијенту крволочног убијања и разарања свега живог и с животом скопчаног, Далибор и његови ратни другови били су свесни да су лако уочљива мета и изложени убиственим експлозијама непријатељских ракета и ужасним сценама угљенисаних и раскомаданих лешева војника и цивила.

Како му је то следовало и са очеве и са мајчине стране, Далибор се истакао у јунаштву због чега га је председник СРЈ Слободан Милошевић одликовао Медаљом за заслуге у областима одбране и безбједности.

По завршетку рата, војне старјешине су му предлагале да, као војник по уговору, остане у војсци али је Далибор то одбио и вратио се у Подгорицу и запослио у Алуминијском комбинату. Међутим, касније је проглашен технолошким вишком и остао незапослен све до дана погибије“, саопштио је Николић и нагласио:

„Далибор је био истински патриота и велики поклоник епске поезије, националне историје, идеалиста и слободар чији је узор био легендарни кубански герилски вођа Че Гевара. Није подносио било чије и било какво насиље и био је огорчен на НАТО и оне који су, не питајући народ, прикључили Црну Гору том злочиначком војном савезу. Далибор је то доживио као издају и тешки атак на себе, пале саборце, цивилне жртве и унижавање херојске одбране Отаџбине. То и незапосленост, подстакло је оживљавање ратне трауме са којом се унутар себе борио и доношење одлуке о жртвовању живота, коју је наговијестио на дан годишњице очеве смрти питајући мајку да ли он може да се

сахрани у гробници поред свог оца.

Далибор је био јака личност, својим проблемима није оптерећивао друге, а одлуке које је доносио биле су стамене. 21. фебруара навече, не повјеравајући се ни најближима, мирно, као да одлази у шетњу, дошао је до амбасаде САД у Подгорици, да припремљеним бомбама пошаље поруку. Јадном, коју је симболично намијенио политици насиља НАТО и САД, и другом којом је усмртио себи поручујући да је отпор насиљу важнији од живота.

Далибор није хтио да убије, већ да громогласно каже да се не смију убијати слобода и људско достојанство. Отишао је као праведник, а његова порука чула се широм свијета. Вријеме ће о томе рећи своје“, казао је Николић и цитирајући чувеног аустријског неуролога и психијатра Виктора Франкла да се „*човјеку може узети све, осим последње од људских слобода, право на избор става у било каквим околностима, право на избор властитог пута*“, закључио:

„Разумјели смо твоју поруку и жртву Далиборе и надамо се да ће се над твојом погибијом макар замислити они који су, умјесто подршке својим ратним ветеранима, изабрали њихово унижавање и запостављање по упутствима НАТО. Зато, мада дубоко жалимо за твојим изгубљеним животом, поштујемо пут који си промишљено изабрао. Да Господ Бог извиди твоју рањену душу и подари јој блаженство, а оне који су, у крајњем, одговорни за твоју прерану смрт, да одврати од мрачунг пута којим су кренули. Њима нека је прекор и осуда, а теби нека је слава“.

Саопштење Удружења бораца ратова од 1990. године Црне Горе